

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. Š.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2278988/16/2507-80541-506671,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení exekučního příkazu Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2278988/16/2507-80541-506671, jímž byla nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku, úroku z prodlení a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v celkové výši 1 690 656,42 Kč, a to podle vykonatelného výkazu nedoplatků sestaveného ke dni 27. 10. 2016, č. j. 2277333/16/2507-80541-506671. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno na základě žádosti dožadujícího orgánu ze Spolkové republiky Německo ze dne 18. 10. 2016 na základě čl. 10 směrnice Rady č. 2010/24/EU, o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „Směrnice“). Poukázal na to, že dožadující orgán na straně 3 žádosti uvedl, že žalobce a společnost JPM flan, s.r.o., jsou podle § 44 odst. 1 daňového řádu (patrně myšleno německého – pozn. soudu) spoludlužníci a dluží společně a nerozdílně. Namítal, že jako bývalý jednatel a bývalý jediný společník společnosti JMP flan, s.r.o., není podle českého daňového práva zákonným spoludlužníkem. Skutečnost, že by jím měl být dle daňového řádu dožadujícího orgánu, je dle jeho názoru nerozhodná. Uvedl, že české daňové předpisy neumožňují zahájit vymáhání pohledávky uvedené v žádosti dožadujícího orgánu, neboť zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) v případě jednatele a společníka společnosti s ručením omezením nemá ustanovení o nepodmíněném zákonném spoludlužnictví (srov. § 171 odst. 1 daňového řádu). Konstatoval, že tak není podle daňového řádu účastníkem daňové exekuce, není dlužníkem ani spoludlužníkem, a proto je žalobou napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 5 odst. 1 daňového řádu, jakož i s § 175 za použití § 177 odst. 2 věty první téhož zákona.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že dne 31. 10. 2016 obdržel od ústředního kontaktního orgánu žádost o vymáhání finanční pohledávky německé daňové správy, jejíž součástí byl i jednotný doklad o její vymahatelnosti v souladu s § 17 a § 20 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci“). Konstatoval, že na základě přijaté žádosti, pověření a jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky vystavil dne 31. 10. 2016 výkaz nedoplatků č. j. 2277333/16/2507-80541-506671 a následně pak i žalobou napadené rozhodnutí. Zdůraznil, že tvrzení žalobce o tom, že není podle českého daňového práva účastníkem daňové exekuce, protože není podle českého práva zákonným spoludlužníkem, je v předmětném exekučním řízení irelevantní, neboť spor týkající se finanční pohledávky dožadujícího státu, kam patří i určení osoby dlužníka, spadá výhradně do pravomoci příslušného orgánu dožadujícího státu a jakékoliv napadení takové pohledávky je nutno učinit vůči těmto orgánům v souladu s procesními pravidly dožadujícího státu.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. V první řadě je nutno zdůraznit, že k vymáhání pohledávky na dani z přidané hodnoty ze strany žalovaného došlo na základě žádosti o vymáhání pohledávky dožadujícího orgánu jiného státu Evropské unie, konkrétně orgánu Spolkové republiky Německo (Bundeszentralamt für Steuern), a to na základě čl. 10 Směrnice.
8. Podle čl. 10 odst. 1 Směrnice platí, že *na žádost dožadujícího orgánu dožádaný orgán vymáhá pohledávky, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě. Podle čl. 12 odst. 1 věty první a druhé Směrnice ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném členském státě. Tento jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě odráží základní obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky a je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožádaném členském státě. Nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě. Podle čl. 13 odst. 1 Směrnice dále platí, že pro účely vymáhání pohledávky v dožádaném členském státě se pohledávka, která je předmětem žádosti o vymáhání, považuje za pohledávku dožádaného členského státu, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Dožádaný orgán využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožádaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti se stejnou daní či stejným poplatkem nebo v případě jejich neexistence s obdobnou daní či obdobným poplatkem, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Pokud se dožádaný orgán domnívá, že na jeho území nejsou vybírány stejné nebo obdobné daně či poplatky, využije pravomoci a postupy stanovené podle právních a správních předpisů dožádaného členského státu, které se vztahují na pohledávky vzniklé v souvislosti s výběrem daně z příjmu fyzických osob, není-li v této směrnici stanoveno jinak. Dožádaný členský stát není povinen přiznat pohledávkám jiných členských států přednostní postavení přiznávané obdobným pohledávkám vzniklým v daném členském státě, pokud se dotyčné členské státy nedohodly jinak, nebo nestanoví-li právo dožádaného členského státu jinak. Členský stát, který přizná přednostní postavení pohledávkám jiného členského státu, nesmí odmítnout přiznat za stejných podmínek stejné přednostní postavení stejným nebo podobným pohledávkám dalších členských států. Dožádaný členský stát vymáhá pohledávku ve své vlastní měně.*
9. Směrnice byla do českého práva transponována zákonem o mezinárodní pomoci. Podle § 2 daného zákona *při provádění mezinárodní pomoci se postupuje podle daňového řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle § 17 odst. 1 téhož zákona na žádost kontaktního orgánu*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jiného státu o vymáhání zajistí tuzemský kontaktní orgán vymáhání finanční pohledávky. Podle § 20 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci součástí žádosti o vymáhání finanční pohledávky je jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožádaném státu. Podle odst. 2 téhož ustanovení jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice.

10. Soud konstatuje, že žalovaný postupoval podle výše citovaných ustanovení Směrnice i zákona o mezinárodní pomoci. Dožadující orgán Spolkové republiky Německo adresoval dožádanému orgánu České republiky žádost o vymáhání pohledávek týkající se daně z přidané hodnoty za období od 1. 1. 2015 do 31. 3. 2015, od 1. 4. 2015 do 30. 6. 2015 a od 1. 7. 2015 do 30. 9. 2015, přičemž žádost se týkala žalobce s poznámkou, že žalobce a společnost JPM flan, s.r.o., jsou podle § 44 odst. 1 německého daňového řádu spoludlužníci a dluží společně a nerozdílně s tím, že úhrada jednoho spoludlužníka působí také na dalšího spoludlužníka (část 5 žádosti). Dále je v žádosti uvedeno datum stanovení pohledávky (5. 7. 2016), datum, kdy lze začít s vymáháním pohledávky (8. 8. 2016), jakož i datum doručení původního dokladu o vymahatelnosti (8. 7. 2016). Dále je v této žádosti obsaženo, že pohledávky nebyly napadeny. K žádosti byl připojen též jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, který splňuje požadavky stanovené v čl. 12 odst. 1 Směrnice, jakož i § 20 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci. Za této situace byl žalovaný povinen vůči žalobci vést daňovou exekuci, neboť jediným exekučním titulem pro vymáhání pohledávek byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, jehož zákonnost a správnost nebyl žalovaný oprávněn jakkoli hodnotit. Žalobce by si měl též uvědomit, že jak žádost o vymáhání pohledávek, tak i jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek, jsou standardizovanými formuláři shodnými pro všechny členské státy a mohou obsahovat i položky, jež nemusí být užívány v procesním předpisu některého členského státu.
11. Pro daný případ je však stěžejní, že žalobce byl v jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávek označen jako dlužník. Podle tohoto dokladu, který nebyl žalovaný oprávněn jakkoli přezkoumávat, byl žalovaný povinen pohledávky dožadujícího orgánu po žalobci jako povinném vymáhat. Skutečnost, že v žádosti o vymáhání pohledávek i jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávek bylo rovněž uvedeno, že žalobce jako spoludlužník odpovídá za dané pohledávky společně a nerozdílně se společností JPM Flan, s.r.o., je pro projednávanou věc zcela irelevantní. Tato okolnost totiž nebrání provedení daňové exekuce vůči žalobci jako povinnému (daňovému dlužníku) na základě exekučního titulu, kterým byl jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávek a který žalovaný nemohl z hlediska jeho správnosti a zákonnosti jakkoli hodnotit. Soud poznamenává, že pojem daňový dlužník nelze chápat v hmotněprávním, nýbrž v procesním smyslu, neboť není rozhodující okolnost, že daňový subjekt něco dluží, ale to, že je proti němu vedena daňová exekuce. Pojem dlužník totiž označuje daňový subjekt, proti němuž je vedena daňová exekuce dle vykonatelného exekučního titulu (k tomu srov. např. Baxa, J. a kol., *Daňový řád. Komentář*, Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 176). To je v případě žalobce bezezbytku splněno. Formalistickou námitku žalobce, že v projednávané věci nebyl účastníkem daňové exekuce podle daňového řádu, tedy soud vyhodnotil jako neopodstatněnou.
12. Jestliže chtěl žalobce zpochybnit pohledávky specifikované v jednotném dokladu o vymahatelnosti pohledávek, měl zahájit spor u příslušných orgánů dožadujícího členského státu dle čl. 14 Směrnice a dle § 28 zákona o mezinárodní pomoci, o čemž byl žalobce žalovaným ostatně poučen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. prosince 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.